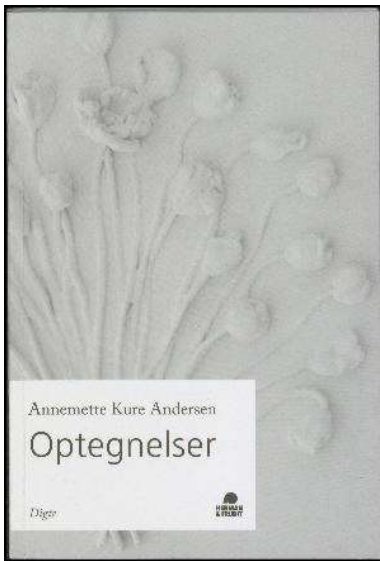

BOG

OPTEGNELSER (/BOEGER/OPTEGNELSER-DIGTE)

Af Annemette Kure Andersen (/forfattere/annemette-kure-andersen) (2022)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-BASIS%3A134497858&fragment=content)

BASIS%3A134497858&FRAGMENT=CONTENT)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/optegnelser-digte) for at anmelde

Gribende digtsamling om splintret kærlighed og skarpe skår i et knust parforhold og om de vaklende skridt tilbage fra ensomheden og sorgen.

TAGS:

FØLELSER (/TAXONOMY/TERM/3597)

IDENTITET (/TAXONOMY/TERM/4706)

KÆRLIGHED (/TAXONOMY/TERM/41)

PARFORHOLD (/TAXONOMY/TERM/13726)

ANMELDELSE

19 dec.22

(/users/frederik-scholer)

Af Frederik Schøler (/users/frederik-scholer)

Skribent

Gribende digtsamling om splintret kærlighed og skarpe skår i et knust parforhold og om de vaklende skridt tilbage fra ensomheden og sorgen.

Annemette Kure Andersen trettende digtsamling er en hjerteskræende oplevelse i fire kapitler. Med naturmotivets stikkende tidsler og krogede burre spørger hun, om menneskelivet spirer eller visner og om det i det hele taget er muligt.

Det første digt, der i sig selv udgør kapitel ét, slår tonen og motiverne an - og lyder:

*"Med en finger sætter han
en globus i rotation om
sin egen akse med en*

*sådan hast at havet slynger
høje bølger ud i rummet
de kaster et net med
modhager i hendes
øjne"*

Den hensynsløshed han udviser; modhagerne, som noget skarpt, der rammer hende, og at det netop går ud over hendes øjne og blik, er gennemgående motiver i kapitel 2, hvor skårene i 'hans' og 'hendes' knuste forhold præger verden og skærer så smertefuldt i hende. Digtene er alle kortfattede, konstaterende og beskrivende - helt sagte, som en frostgrå vinterformiddag, hvor selv den stille vind under den blytunge himmel bider og frosten nægter at forlade knoglerne.

Kapitlets sidste digt er helt centralt -nummer 24 af i alt 50 digte. Det beskriver katastrofen, det meningsløse, frygtelige, som kan være årsagen til det knuste forhold - og det hele samlingen drejer sig omkring.

Fra kapitel 3 er han forsvundet. Hun er ensom tilbage; verden er stadig kold og skærende. Hun er såret og knust, men i løbet af kapitlet følger vi hendes rejse tilbage. Der er små skridt i retning af noget spirende og meningsfuldt, men det er en vaklende og vuggende tur, hvor intet fremskridt er sikret mod tilbagefald; hvor der straks kan vise sig mismod netop der, hvor man lige anede håb. Og hvad er målet med det hele egentlig? Dét store spørgsmål møder vi i sidste kapitels ensomme digt.

Ingen, der har læst med så langt, lades uberørt. Det er knugende koldt og hårdt. Frygteligt og hjerteskrærende. Uendeligt smukt og sørgmodigt.

Annemette Kure Andersen skriver forunderlig og elegant lyrik. Lavmælt, dybt og udtryksfuldt slynger sproget sig i ciselerede billeder skabt af planter og porøse lavasten, hvorved det er som om naturen og selve verden er med til at udtrykke digtenes fortælling om ensomhed, fortvivlelse og sorg. Det er virkeligt.

Virkelig smukt. Virkelig gribende og virkelig mesterligt.

BOGDETALJER

Andre bøger af Annemette Kure Andersen